

man forhandle om, det er kun Princippet, der er opstillet her i Lovforslaget. Naar jeg brugte Udtrykket, at det ikke er noget Ultimatum, tænkte jeg netop paa det, jeg sagde i Gaar, at hvor man ud fra en almindelig fornuftig Betragtning kan begrunde, at netop Hensynet til Naturfredningen kræver visse Indskrænkninger i Almenhedens Ret, der kan man forhandle om det.

Det ærede Medlem Hr. Holstein spurgte, om denne Færdselsret efter min Opfattelse var blot en ren Færdselsret eller en virkelig Opholdsret. Jeg maa sige, at paa de Omraader, hvor jeg mener, Almenheden har en Ret, kan det ikke indskrænkes til almindelig Færdselsret, der maa det ogsaa omfatte en Opholdsret, for saa vidt det ikke medfører Skade paa vedkommende Sted, og for saa vidt det foregaar under lagttagelse af de politimæssige Forskrifter, der i øvrigt gælder.

Med Hensyn til § 24 siger det ærede Medlem Hr. Holstein, at man jo i Virkeligheden har fri Adgang til alle udyrkede Strandbredder, Vige, Fjorde o. s. v. og praktisk taget ogsaa Adgang til Ophold og Badning. Det er jo ikke rigtigt. Forholdet vil, efter hvad der foreslaas her i § 24, blive det, at i Almindelighed vil der være fri Adgang for Almenheden til alle udyrkede Strandbredder. Nu skal jeg ikke trætte Forsamlingen eller forlænge Debatten med at undersøge, om Befolkningen ikke ogsaa i Virkeligheden historisk set i Forvejen har en Adgang til denne udyrkede Strandbred, men der er i dette meget moderate Lovforslag gjort den Indskrænkning, at saafremt Ejeren af en saadan Strandbred formener, at særlige Grunde taler for at udelukke den almindelige Færdsel, saa har han Krav paa, at Fredningsmyndighederne skal træffe Afgørelsen, og det samme gælder, hvis han mener at have Krav paa Erstatning af de Grunde, der er nævnt i § 24, 2det Stykke. Men Ophold paa og Badning fra den frie Strandbred kan jo netop forbydes af Ejeren eller Brugeren, og kun i de Tilfælde, hvor Fredningsmyndighederne mener, at et saadant Forbud i Virkeligheden vilde være urimeligt, kan der gribes ind.

Endelig fremgaar det jo af Reglerne i § 24, at jeg ikke er gaaet saa vidt, som Naturfredningsforeningen har ønsket, med Hensyn til Søerne, men udtrykkeligt kun har sagt i næstsidste Stykke, at der kan overhovedet ikke skabes Adgang uden Indgriben fra Fredningsnævnet, at Fredningsnævnet kan ved Kendelse bestemme, at

Reglerne om Strandbredder — de Regler, jeg nys har refereret — skal finde tilsvarende Anvendelse paa nærmere angivne Søbredder. Det forekommer mig ikke, at disse Bestemmelser er af den Art, at der er Grund til at tage saa voldsomt fat, som det ærede Medlem Hr. Holstein gør, heller ikke til at nære de Bekymringer, som andre ærede Medlemmer har næret. Hele denne Opfattelse af, at det at lukke op i al Almindelighed for Stranden og Fredskoven skulde medføre en Vandalisering, en Ødelæggelse af disse Partier, kan jeg slet ikke erkende. Jeg imødegik det i Gaar. Jeg talte forleden Dag med en forhenværende Godsejer fra den jyske Halvø — af Hensyn til hans Kaldsfæller vil jeg ikke stedfæste det nøjere. Denne forhenværende jyske Godsejer sagde: Jeg har læst Deres Naturfredningsforslag, og jeg maa sige, at for saa vidt angaar de Skove, der ligger i Nærheden af Byerne, og for saa vidt angaar Bybefolkningen, tror jeg godt, det kan gaa, men det kan ikke gaa herude paa Landet, hvor Folk ikke er opdraget til at værne i den Grad om Skovene, som de efterhaanden gennem Parker o. s. v. i de store Byer er vænnet til. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Holstein og det ærede Medlem Hr. Ulrich talte noget ud fra samme Betragtning, og denne Opfattelse forbavser mig i allerhøjeste Grad. Jeg kunde forstaa, at man netop frygtede de store Byers Befolkning, men jeg har altid troet, at den oplyste Landbefolkning behøvede man aldeles ikke at frygte paa dette Omraade i Kraft af denne Befolknings Kærlighed til og Forstaaelse af Naturen.

Imidlertid erkender jeg, hvad der jo ogsaa er fremhævet af det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer, at Befolkningen eller visse Dele af Befolkningen har meget at lære med Hensyn til, hvorledes man opfører sig, naar man kommer ud i den frie Natur. Der gøres jo, for at værne om denne, ogsaa fra den nuværende Regerings Side, hvad gøres kan, for allerede i Skoletiden at indpode Børnene Kærlighed til og Forstaaelse af Naturen og Betydningen af en Lovgivning som denne. Min Kollega Undervisningsministeren har under 2. Juni i Fjor udsendt et Cirkulære til samtlige Skoledirektioner udenfor København, et Cirkulære, som jeg beder det ærede Medlem Hr. Holstein lære udenad. Jeg kan af Hensyn til Formanden kun overkomme med Tilladelse at referere det allersidste Stykke. Der staar: „Ministeriet anmoder derfor herved Skoledirektionen om gennem